

ПРИРОДОЗНАНИЕ

Всичко ни говори за Бога.

Въвъ всѣка мравка и трѣзичка,
Въ прашинката и нѣжни цвѣтъ
Азъ виждамъ битието Твое,
Ликътъ Ти свѣтъль, чистъ и свѣтъ.

Л. Бобевски.

Чуденъ и прѣкрасенъ е свѣтътъ. Кждѣто и да се обърнемъ, каквото и да погледнемъ, чуваме само единъ гласъ, долавяме пѣсенъта на природата, която вѣчно възлѣва своя Създателъ — Бога. Мелодията на тая дивна пѣсенъ довеждаше въ възторгъ и чистата душа на Атанасчо.

Всѣка сутринъ се изправяше на прозореца и се очудваше на слънцето, което величествено се подаваше отъ изтокъ. Пурпурнитѣ му зари галѣха неговото лице и като че му налагаха въпроса: „Кой създаде това хубаво топло слънчице, което развеселява всички?“

Ами звѣздитѣ, що нощъ изпѣстрятъ небесния сводъ и тѣ прѣдизвикаха удивлението на малкия зритель. Тѣзи третещи свѣтилица на небето раздвижваха невинната дѣтска душа, на която, въ трепетъ, налагаха въпроса за Твореца на това прѣкрасно небе.

Въ хубава градинка, изпѣстрена съ краиви цвѣта, прѣкарваше повече врѣмето си лѣтъ малкия Атанасчо. Тя бѣ още по-красива за него, който въ всѣко цвѣтенце виждаше дивна красота, омайваща погледа.

Сѣкашъ хубавото лале, пѣстроцвѣтната теменуга и благоухаещата роза му шепнеха тихо на ухото: „Кой ни създаде?“

Кждѣто и да стѣпѣше неговия кракъ, навсѣкждѣ то виждаше животъ. Хубави пеперуди прѣлитаха изъ въздуха. Пѣстри мушици кацваха по цвѣтата, а на земята често мравуняка спираше погледа му. Атанасчо любопитно гледаше какъ мравкитѣ си помагала и какъ мѣкнѣха тежки за тѣхъ прѣдмети. А пчелитѣ, които брѣмчеха около кошара, не даваха миръ на любознателното дѣте. То чакаше само своя баща, за да види хубавитѣ и правилни кутийки, що пчелицитѣ усърдно пълнѣха съ сладъкъ медець. „Кой ги на-